

Sci-Fi

R. B. VALENS

BEZ VÝCHODISKA
KLAUN

Copyright

Bez východiska: Klaun

Radek Bálint

(*R. B. Valens*)

Obálka: Radek Bálint

Korekce: Irena Salačová, Andrea Šafránková

Kopírování, tisk, distribuce, sdílení, úpravy či publikování celku nebo části jsou bez písemného svolení autora zakázány.

build 3.2.5.1

DRM-Free.

Moc vás prosím, neukládejte na sdílená úložiště. Děkuji.

Vydáno samonákladem jako e-book v roce 2021

První, neredigované vydání

ISBN 978-80-270-9907-8 (PDF)

ISBN 978-80-270-9908-5 (ePub)

ISBN 978-80-270-9909-2 (Mobipocket)

Bez východiska:

Klaun

Věnování

Pro mou spřízněnou duši a úžasnou ženu Andrejku.

Leonovi, Renatce, Lindě a Maxovi,

mým dětem.

Helence a Márovi Lichtenbergovým,

skvělým přátelům a ještě lepším lidem.

Mírovi Viertelovi,

nejlepšímu příteli.

Dedicated to Patricia O'Malley

(Sherbrooke, Canada),

my abroad best friend from ICQ times.

Anotace

umělá inteligence

technokracie

rozklad společnosti

Akční sci-fi thriller s příměsí lovestory, cyberpunku a politiky není ani tak o nastupujících technologiích, jako spíše o mezilidských a mezidruhových vztazích.

Blízká budoucnost se na první pohled od současnosti příliš neliší. Geopolitické mapy se mění a nastupující technokracie rozevívá sociální nůžky na maximum. Rasová společně s náboženskou nesnášenlivostí je na vzestupu, technologie jsou synonymem blahobytu a ztráta občanských svobod se nenápadně servíruje netečným masám v relativním bezpečí.

Dereka v životě moc štěstí nepotkalo. Kdysi se ne zcela vlastní vinou ocitl ve vězení a po návratu na svobodu se přesunul na konec potravního řetězce. Hlídá úklidové roboty a je rád, že nějakou práci má. Naštěstí je tu pro něj Konrád, bývalý policista a jeho jediný přítel, který mu pomáhá zvládat těžké časy.

Derek se souhrou náhod dostane k experimentální technologii. Netuší, že nabízená příležitost vymanit se z dluhů ho vtáhne do vysoké hry, kterou nemá šanci pochopit, natož ji vyhrát. Stane se svědkem i aktérem událostí, které navždy změní svět.

Co je ochotný podstoupit, aby zažil obyčejné lidské štěstí? Jak moc ho to změní?

Anotace

„Tohle je láska,“ tvrdí o šílenství umělá inteligence.
„Nic než posedlost,“ myslí si o sexu její architekt.
„Za vším hledej ženu,“ říká staré přísloví.
„Pokud chcete změnit společnost, musíte ji nejprve rozložit,“
nastavuje pravidla hry zakladatel a CEO mocné korporace.
„Všechno souvisí se vším,“ stojí napsáno v jejím logu.

Pravda je skryta hluboko ve zdrojovém kódu.

*There's a man in need of resurrection
(No religion)*

*Can't you see a modern primitiv
(No religion)*

*But I'm a man I need my love and freedom
(No religion)*

When there was no freedom at all

**Billy Idol, Wasteland
(Cyberpunk, 1993)**

Citát

„Technologie jsou morálně neutrální, dokud je nepoužíváme. Dobrými nebo zlými se stanou až tehdy, když je použijeme pro dobro nebo zlo.“

- William Gibson

„Technooptimismus je názor, že problémy lze řešit technicky. Zabýváme se technologiemi tolik, že přestáváme řešit sociologickou stránku celé věci.“

- Illah Nourbakhsh

„Stěžovat si na zaujatost umělé inteligence je stejné, jako stěžovat si na obraz v zrcadle.“

- Garry Kasparov

Disclaimer

Knihu dostáváte TAK-JAK-JE

Text prošel korekturou, ale nebyl redakčně upravován.

Příběh je smyšlený a podobnost s žijícími osobami, existujícími společnostmi a aktuálními událostmi je čistě náhodná. Je to příběh. Víc v něm nehledejte.

Nedoporučuje se osobám nekriticky podléhajícím konspiračním teoriím.

MotoLife

nový web pro motorkáře

▶ články

recenze ◀

▶ cestopisy

testy motorek ◀

MOTORKÁŘI SOBĚ
www.motolife.cz

Kapitola první: Země zaslíbená,
část první

Kliknout a zapomenout

**Timorské moře – Indický oceán, 210 námořních mil od
australské pevniny,**

02:14 Severního teritoriálního času.

Moře bičoval hustý déšť a viditelnost se blížila nule.

Dvě štíhlé motorové jachty s vyvažovacími plováky po stranách prchaly nocí po hřebenech vln směrem k australskému pobřeží. O dva a půl tisíce mil dál, v rušném operačním středisku hraničních sil se na obrazovkové stěně se siluetou kontinentu rozsvítil další žlutý bod. Severní pobřeží jimi bylo doslova poseté. Na Mitchella Higginse čekali ve frontě půl tuctu takových bodů k odbavení.

„Vezmeš to na chvilku? Dal bych kouřovou,“ obrátil se k němu Ryan.

„Jasně.“

Ryan se zvedl z otočného křesla a sáhl po krabičce cigaret na stole. Mitchell přestal minulý týden asi po tisíci páté kouřit, a když ji uviděl, do nosu ho klepla imaginární vůně tabáku a pocit prvního práška. Dostal přišernou chuť si zapálit. Už mu bylo jasné, že jakmile se Ryan vrátí, jeho předsevzetí vezme rychlý konec. Jen co zmizel z dohledu, jeden z Ryanových bodů se rozblíkal. Rozhodl se, že jej vyřídí přednostně, protože ho napadlo, že možná od něj cigaretu vyžebra a obejde se to bez řečí. Najel kurzorem na bod a kliknul myší.

Obrazovka se rozdělila na čtyři plochy. V levém horním rohu se zobrazily satelitní snímky. Kvůli špatnému počasí se na ně nechtěl spoléhat, a tak pro jistotu zkontroloval autorizační seznam plavidel. Podle něj se však na aktuálních souřadnicích nemělo

žádné nacházet.

Mitchell kliknul na ikonu s názvem *INVESTIGACE*.

Jeho příkaz se skrz satelitní spojení dostal na plovoucí plošinu vzdálenou šedesát námořních mil od pozice bodu k dronu třídy Guardian. Nastartoval motory. O třicet vteřin později se vznesl k nebi, udělal půlobrat a nabral kurz k cíli. Digitální hodiny na obrazovce začaly odpočítávat čas. Podle nich zbývalo do přiblížení necelých šest minut. Mitchell sledoval data míhající se po displeji.

Obrazovka palubního videa ještě nesvítla a v okně cíle pomrkal nápis *NEZNÁMÝ OBJEKT*.

Stroj se hlásil na souřadnicích a žlutý bod na radaru změnil barvu. Zčervenal, třikrát zablikal a pak se rozdvojl. Obraz palubní kamery konečně naskočil. Infračervené video ukazovalo dvě lodě plující vysokou rychlostí.

Mitchell nařídil strojům provést dva oblety. Jeho povinností bylo ujistit se, že systém správně identifikoval vetřelce. Palubní světlomety dronu se rozsvítily ostrým světlem a video se přepnulo do normálního režimu. S ohledem na probíhající bouři dostával poměrně slušný obraz. Lodě měl za třídu *seahunter*, ale systém je identifikoval jako sportovní jachty čínské výroby.

Neměly označení, nepluly pod vlajkou a tmavé lakování trupu bylo neklamnou známkou aktivního maskování. Programovatelná svrchní vrstva laku uměla simulovat různé objekty. Kus skály nebo také tank s tepelnou stopou. Systému chvíli trvalo, než vyhodnotil situaci a na displeji vyskočil nápis *POTVRZENO*. Důvod: *Variabilní kamufláž*. To díky ní se pašerákům dosud tak dařilo. Jenže to se teď mělo změnit. Minulý týden se modernizovala záchytná síť a míra úspěšné detekce

vylétla během jediného dne o tisíc procent. Mitchell vyslal éterem sérii varování.

Nikdo na výzvu nereagoval.

Lodě se od sebe oddělily. Po displeji začala létat telemetrická data a Mitchella napadlo, jak to s lidmi na palubě musí asi házet. Vyslal poslední varování, ale i to zůstalo bez odezvy. Najel myší na ikonu vykřičníku a kliknul. Guardian vypálil fosforeskující dávku před první loď. Minula její příď asi o deset metrů, ale loď držela rychlost i směr. Mitchell kliknul na ikonu s nápisem *AUTO*. Dron znova vystřelil. Tentokrát minul příď o méně než dva metry. To nemohli přehlédnout.

Z plošiny mezitím vystartoval druhý stroj.

Podél severní hranice bylo takových samoobslužných plošin nainstalováno přes dva tisíce. Každá nesla tři stroje. Dva na akci a třetí jako záložní nebo pro případ napadení platformy. Druhý dron vzlétl, protože to vyžadoval protokol. Kdyby první nemohl dokončit misi z důvodu poruchy nebo kdyby se ho pašerákům podařilo sestřelit.

Vetřelci se měli podle směrnic eliminovat co nejdál od pobřeží, aby se snížila pravděpodobnost nežádoucích svědků. Mohla to být rybářská loď nebo nedej bože aktivisté. O to nikdo nestál. Vynucené zastavení, jak se tohle oficiálně nazývalo, bylo legální a posvěcené referendem. Jenže proč dráždit veřejnost, když jen tak tak prošla tvrdší varianta řešení?

Dron se po poslední varovné střelbě stáhl. Vystoupal do tří set stop a vyčkával v závěsu. Po pár minutách se k němu připojil druhý stroj. Vytvořily formaci, klesly na sto stop a zakroužily kolem lodí jako párek supů. Mitchell se naposledy ujistil, že všechno probíhá podle protokolu. Nápis se změnil na

PROBÍHAJÍCÍ AKCE. Ještě to mohl odvolat. Stačilo stisknout *STORNO*. Jakmile však zešedne, stroje se pustí do akce a on se může jen dívat.

Mitchell měl ve zvyku dávat lodím šanci navíc.

Občas se to vyplatilo. Vyslal k lodím na námořních frekvencích poslední varování ve všech světových jazycích, ale jeho gesto byl jako výkřik do tmy.

Tlačítko zešedlo.

Vzpomněl si na dřívější incident. Dva jeho kolegy to stálo místo. Zastaralý systém nesprávně identifikoval rybářskou loď a operátor, nezkušený nováček, místo toho, aby požádal o kontrolu čtyř očí, iniciativně ji poslal ke dnu. Navíc bez varování. Možná by se to ututlalo, ale jeden rybář útok přežil a levicová média měla hody. Stejně se nic nezměnilo. Plán ministerského předsedy Adamse na zastavení migrace pokračoval navzdory slízcím protestům. Vystříkaly se galony slzného plynu, vystřílelo několik stovek gumových projektilů, ale tím to zhaslo, navzdory několika obětem. Operátoři museli projít novým školením a nebožák, který to spískal a vedoucí směny dostali padáka.

Mitchell shodil video do lišty. Kvůli počasí by toho moc neviděl, jenže on se hlavně nechtěl dívat.

Už nikdy.

„Tak co, průser na obzoru?“ vylekal ho nečekaně za zády Ryan.

„Sakra, tohle mi nedělej! Víš, jak jsem se lekl? Jsi tu rychle.“

„Promiň.“

„Právě jsem vyřídil tvůj task.“

„Dík!“

„Máš tam ještě dva prioritní. Sektor A122 a B110.“

„No jo no. Co naděláš? Když je to pořád baví,“ rozhodil bezradně rukama a cynicky se zasmál.

V ABF sloužil třetí rok a patřil ke služebně nejstarším. Začíná se to na něm podepisovat, pomyslel si Mitchell, když se Ryan usadil na svou židli v řadě před ním a chopil se klávesnice.

„Můžu tě poprosit? Dáš mi jedno?“ osmělil se Mitchell.

Ryan hodil cigarety za sebe, aniž by se na něj podíval. Mitchell si jednu vzal a krabičku mu vrátil poklepáním na rameno.

„Že se na to radši nevysereš,“ ušklíbl se, aniž by odvrátil zrak od obrazovky.

„Na co? Na kouření?“

„Ne. Na ty tvý debilní pokusy s tím přestat! Stejně to k ničemu nevede. Řekni, nemám pravdu? Podívej, nějaký zlozvyk přece mít musíš. Jinak ti brzy hrábne. Nebyl bys první ani poslední. Takže kuř, kuř, dokud máš čím. Nebuď hrdina, Mitchi.“

„Vezmeš to tedy na chvíli?“

Ryan se otočil na židli.

„Jasně. Nekvaltuj. Dej si na čas, mám to tady všechno hezky pod kontrolou,“ kliknul teatrálně myší naprázdno. „Vidíš? Klik, klikyty, klik! Vždyť je to jako střílet vombaty v sudu! Prostě zmáčkneš a zapomeneš.“

Znělo to jako povzdech, ale Ryan se vrátil do své obvyklé a cynické nálady. „No řekni, nejsou to *easy money*? Někdy je mi až blbý, kolik mi za to platí. Jdi už!“

Pak několikrát cvaknul myší a dva stroje vracející se na plošinu nabraly kurs k novému bodu.

Mitchell vyjel výtahem nahoru na terasu. Ve dne tu bývá plno. Nejen kvůli čerstvému vzduchu a výhledu pod palmami v květináčích, které poskytovaly příjemný stín. Opodál stál párty gril, kde jeden dostane několikrát denně zdarma steak té nejvyšší kvality. Sněž kolik chceš! Jeden z mnoha benefitů práce v ABF.

Teď byla terasa opuštěná a výhled mírně depresivní.

Polovina města byla kvůli úsporným opatřením zahalena do tmy. Mitchell si zapálil. Konečně! S pocitem uspokojení vydechl kouř a opřel se zády o zábradlí. Zaklonil hlavu a podíval se na nebe pokryté miliardami hvězd. Mimoděk se zachvěl. Připomínaly mu mapu plnou žlutých a červených bodů.

Mapu plnou zmařených životů.

Tak kolik jich bylo dneska? Dvacet tři?

Snažil se na to nemyslet. Nešlo to.

Posraná práce!

Mitchell byl civilista jako většina zdejších operátorů. Práci mu dohodil O'Neil, kámoš za střední. Udělal v armádě kariéru. Docela se vyšvihl. Na to, jaká to byla vždycky lemra, ušklíbl se v duchu.

Potkali se na třídním srazu a pořádně se lízli. Mitchell si mu postěžoval. O pořádný flek nezavadil, co vylezl z univerzity. Lepší džob jak prodejce aut nesehnal. Teď bude brzy na dlažbě a do toho čekají dalšího sviště.

„Clarice Irwingová? Ty sis fakt vzal tu kočku?“

„Jo.“

„A jaký to je? Bejt ženatej?“

„Dobryj, vlastně skvělý, ale zrovna teď... se nějak jen hádáme. Hlavně o penězích.“

„Hele, Mitchi, něco bych pro tebe měl. Budeme nabírat.“

„Díky, ale já k vám nechci. To není nic pro mě.“

„Ale prdlajs! To nebude nutný. Je podstava jak prase, takže nabíraj i céčka.“

„O co jde?“

„Nechceš lítat s dronem? Je to dobře placený a nenadřeš se. Dobryj benefity. Nadstandardní zdravotní pojistka, půlroční bonusy a náborovej příspěvek deset táciů. Můžu ti zařídit pohovor. S tvým vzděláním to nebude problém. Co ty na to? Nechceš to zkusit?“

Přitřukli si.

„To nezní špatně. Tak se zeptej.“

Najednou měl perspektivní práci.

Práci...

Spousta operátorů odcházela po roce a půl, jen co jim vypršel závazek. Silnější nátury vydržely déle. Jako třeba Ryan. A vlastně i Mitchell. Včera podepsal další turnus.

A co mám do prdele dělat, když pořádná práce není a takový peníze nikde jinde nedostanu?

„První zářez“ se mu podařil tři dny po nástupu. Měl denní, bylo slunečno, bezvětrí a hladina se leskla jako zrcadlo. Bylo to poprvé a naposled, kdy se na to koukal. Měsíc nemohl spát. Dlouhou dobu měl tu paseku, kterou nadělá třicetimilimetrový kanón, před očima.

Musel na to jinak.

Varovat!

Třikrát!

A ještě jednou!

AKCE, shodit video.

Varovat, AKCE, vypnout obraz!

Varovat, AKCE, vypnout!

Do hajzlu!

Byly chvíle, kdy na tu prokletou ikonu nemusel klikat týdny. Svět se zdál pak o něco veselejší. Z hlubokých myšlenek ho vyrušil zvuk vrtulníku v dáli. Jakmile ztichl, cikády rozjely bezstarostný koncert naplno. Odehnal myšlenky a pozoroval hvězdy. Stejně se tomu neubráníl, protože se mu vybavil dokumentární film, na který se nedávno díval. Napadlo ho, jaký je asi rozdíl mezi ním a dozorcem ve vyhlazovacím táboře někde v Polsku před sto lety.

Byla to taky jen práce? Prý to byli normální lidé. Aspoň na začátku. Asi ne všichni, pochopitelně. Dělal to i ženy. Často jim nebylo ani pětadvacet. A pak skončily s hlavou v oprátce.

Otočil se, naklonil se přes zábradlí a znechuceně si odplivl. Chtělo se mu zvracet. Ze sebe, z pachuti po cigaretě a z toho, co na něj dole čeká.

Proč sem pořád lezou?

Copak do prdele nevědí, co se to tu děje?

Manželce nikdy neřekl, co v ABF dělá. Nikdo to nesměl vědět! Úplně si uměl představit, o kolik přátel by přišel. Možná by ho i opustila.

To nehodlal riskovat.

Nakukal manželce, že má na starosti administrativu v podatelně.

Mitchellův denní chleba je třídění pošty, ne rozhodování o životě a smrti.

Spiš smrti.

Dvojice lodí čtyři tisíce kilometrů daleko byla najednou tak blízko. Odcvrknul nedopalek a naposledy si odplivl. Oharek cestou k zemi zářil jako svatojánská muška a po dopadu vyrobil malinkatý ohňostroj, který rychle zhasl.

Kliknout a zapomenout.

Jatka

Střely se odrážely od pláště lodě.

První dávka jim nijak neublížila a kapitán si pomyslel, že se mu investice do speciálního plátování vyplatila. Spokojený úsměv nevydržel dlouho. Inteligentní software vzájemně spolupracujících strojů vyhodnotil situaci a zvolil jiný typ střeliva. Rotační kulometry se schopností vypálit 4200krát za minutu rozmetaly palubu na tisíc kousků během několika sekund. Salva olova obohaceného uranem prolétla skeletem jako nůž roztátým máslem. Kapitánovi to utrhlo hlavu a z jeho těla nadělalo kaši konzistence náplně fastfoodových hamburgerů.

Můstek se zahalil do růžové mlhy.

Rozbouřené moře polykalo zvuk střelby připomínající sbječku v ostrém rytmu staccata.

Život třiceti lidí, z toho šesti dětí, vyhasl během dvaadvaceti vteřin.

Moře se zavřelo za jachtou a na hladině se objevilo několik trosek a plastických lahví. Zatímco drony s pomocí světlometů a senzorů pátraly po případných přeživších, druhé lodi se podařilo vzdálit. Udělaly oblet a pustily se za ní. Vystřelil ale jen jeden. Během dvou vteřin útok skončil, stroje se otočily a nabraly zpáteční kurz. Sto čtyřicet střel, které stihl vypálit, stačilo na rozmetání horní paluby.

Z můstku zbylo torzo. Rozervaným stropem padal hustý déšť.

Ve vzduchu byl cítit střelný prach, roztavená ocel a zápach z vyhřezlých vnitřností. Horní paluba v podstatě neexistovala,

přesto vnitřní osvětlení nějakým zázrakem fungovalo. Zhruba šedesátiletý muž v kostkované košili s obličejem od krvavé fašírky se začal třást.

Linie střelby končila jen pár desítek centimetrů před ním.

Kus karbonového plátování posílené voštinovou strukturou na molekulární úrovni amputoval ženě sedící vzadu ruku v předloktí. Nejprve v němém úžasu zírala na obnaženou kost, cary visící kůže a potrháné tepny. Pak vykřikla a omdlela.

Jako první se vzpamatoval muž v kožené bundě, sedící vedle muže v košili. Chvilku zápasil s přezkou pásu a když se mu podařilo odpoutat, vydal se na pomoc.

Rozdivočelé vlny si hrály s jachtou, jako by byla z papíru.

S velkými obtížemi se mu podařilo k ní dostat. Pak si svlékl bundu a nakonec i triko, které roztrhal na tři cary a pak se provizorním obvazem snažil zaškrtit pahýl, ze kterého ve vteřinových intervalech tryskala krev jako z fontány.

„Lékárnička! Nevidíte někde lékárničku?“

Snažit se překříčet bouři, ale byla to marná snaha. Vtom si uvědomil, jaké měl štěstí. Polovina pasažérů byla po smrti. Na pravoboku v trojsedačce seděli připoutaní lidé. Měli hlavy dole. Všem chyběly končetiny.

Muž se zakrváceným obličejem si ho otřel do košile. Podíval se na ženu po jeho levici. Byla v šoku. Zběžně ji prohlédl, stiskl jí ruku, políbil na čelo a pak se odpoutal. Vydal se mladému muži na pomoc.

„Jsem lékař!“

Ten ho přes příval vody a burácení bouře neslyšel, ale došlo mu, že mu chce pomoci a vydal se mu naproti. Chytil ho za ruku a pak se společným úsilím přesunuli ke zraněné. Byla stále připoutaná v sedačce.

Lidé v zadní části se začali odpoutávat. Nikdo z nich nepřišel na pomoc.

Mladší muž ženu odpoutal, vzal do náručí a odnesl na volnou lavici u nepoškozeného levoboku. Položil ji a starší jí rychle zaškrtl ránu. Zkusil jí nahmatat tep. Podíval se na svého kolegu a z plna hrdla na něj křičel.

„Musíme zastavit krvácení!“

„Zkuste se podívat po peánu!“

„Vypadá jako nůžky!“

„Pospěšte si!“

Žena otevřela oči. Pak nadobro zhasla.

„Što my dělajem? Gde Vitalij?“ naříkala žena středního věku.

Muž, sedící po její pravici se odpoutal a vstal. Musel se přidržovat opěrky, protože se mu podlomila kolena a zbledl jako křída. V místech, kde před pár minutami byla toaleta, zůstaly jen trosky.

Rudá hmota pomalu stékala po sněhobílém laminátu.

„Bože, nět!“

Zhruba čtyřicetiletý Číňan ukázal směrem k přídi.

Za chvíli měli vody až po kolena.

Lod' na obzoru!

**O deset hodin později,
150 námořních mil od australského pobřeží.**

Moře se zklidnilo a skrz skulinu v hustých mracích vykouklo slunce. Seržant McKinsley sjížděl šedý horizont dalekohledem. Měl pocit, že cosi zahlédl.

„Vypadá to na záchranný člun, pane. Mám vypustit sokolíka?“
„Proveďte!“

Ze zádi opancéřované lodě vystartoval čtyřvtulový průzkumný dron. Za tři minuty se už vznášel nad oranžovým nafukovacím člunem. V prostoru pro osm lidí se jich tísnilo čtrnáct. Stěží se drželi nad hladinou. Žádný v člunu na sobě neměl záchrannou vestu.

Poručík provedl dva nízké průlety.

Nesměle zdvižená ruka zamávala na pozdrav.

„Vetřelci, pane!“
„Kolik?“
„Vydržte.“

Poručík provedl další oblet.

„Čtrnáct! Nabírají vodu. Má to řešit operační?“

Kapitán stěží skrýval nelibost.

„Nemáme jistotu, Kinsley!“
„Jistě, pane.“

„Ukažte!“

Poručík mu podal tablet. Kapitán se do něj podíval. Otočil se ke kormidelníkovi.

„Navedte nás, Shifty.“

„Rozkaz, pane.“

* * *

„Tady Australská pobřežní stráž, dejte ruce nad hlavu!“ ozvalo se z ampliónu. Dva lidé ve člunu zvedli ruce a zbytek je nesměle následoval.

Voják na levoboku hodil do vody záchranný kruh a když ho zachytili, přitáhl je. Jednoho po druhém vyzvedli na palubu a pak další voják rozstřílel člun dávkou z automatické pušky.

Jedna ze zachráněných vykřikla.

Odvedli je do jídelny, kde jim dali suché deky.

Kapitánovi mohlo být něco přes šedesát. Jako prvního vyslechl mladého muže svlečeného do půli těla.

„Posaďte se,“ ukázal na židli a usedl k malému skládacímu stolku.

„John Stenton. Jak se jmenujete vy?“

„Dieter Hass.“

„Evropan? Němec?“

Muž přikývl.

„Máte dokumenty?“

„Ne.“

„To není dobré.“

„Ono to může být i horší?“

Podíval se na něj, nicméně muži neodpověděl.

„Co s námi uděláte?“

„Řeknete, co se stalo?“

„To myslíte vážně?“

„Předpokládám, že vás zachytil dron.“

„Pokud říkáte masakru zachycení, tak ano. To si pište, že nás něco zachytilo!“

Kapitán si promnul oči. Vypadal jako někdo, koho tenhle rozhovor netěší.

„Víte... nestává se, že by... někdo přežil. Jste... všichni v pořádku?“

„Ne, to nejsme.“

„Chápu. Kolik vás bylo?“

„Nevím. Asi třicet. Plus posádka. Tři nebo čtyři.“

„Kolik lodí? Jen vy?“

„Z Kuala Lumpur jsme vyrazili za tmy. Nahnali nás do podpalubí, ale myslím, že jsme vypluli ve dvou. Možná ve třech. Nejsem si jistý. Sami jsme určitě nebyli.“

„Víte, co se s nimi stalo?“

„Předpokládám, že neměli takové štěstí jako my. Kapitáne, proč vás zajímá, kolik nás bylo? Myslíte, že je v pořádku vraždit běžence? Jste vůbec...?“

„Podívejte,“ přerušil ho rázně, „zatraceně dobře jste museli vědět, co vás tu potká, jakmile překročíte linii! Pokud to nevíte z novin, televize, internetu, tak na každé té zasrané bóji kolem pobřeží je jasné varování! Zóna má na šířku skoro sto padesát mil! Vsadil bych se, že jste dostali šanci to otočit!“

„Já loď neřídil, takže vám to nepovím.“

Kapitán vstal ze židle a otočil se k malému oknu se zakulacenými rohy. Mlčky pozoroval uklidňující se moře. Pak se k němu otočil.

„Říkal jste dvě?“

„Asi. Kapitáne, neodpověděl jste. Je podle vás v pořádku zabíjet civilisty? Prostě jen tak?“

Kapitán se mu zpříma podíval do očí.

„Není to jen tak, pane Hessi.“

„Hass.“

„Pane Hassi. Víte, ono je úplně jedno, co si o tom myslím. Můžu s tím nesouhlasit, ale to je asi tak všechno. Jsme za barbary, ale ať si! Jistě jste slyšel, čemu čelil Nový Zéland po těch událostech na Středním východě, vidíte? To my tady nedopustíme! Vyslali jsme světu jasný vzkaz. Nechceme tu další lidi. Víte proč? Náš systém není připraven na další exodus. Vždyť sami máme co dělat, abychom to zvládli! Ano, Austrálie se může zdát dost velká a pár desítek miliónů lidí by se sem jistě vešlo. Co tu ale chcete sakra dělat? Víte, že třetina kontinentu dvakrát do roka hoří a že máme takové sucho, že vodu musíme vyrábět i ze vzduchu, protože odsolování nestačí a úrodu sklízíme v podstatě jen ve sklenících? Chápu, pořád jsme na tom mnohem lépe než jinde. A víte vy proč? Protože my si vlastní domovy neničíme! To ti zatracení Američané, i vy Evropané, jen drancujete! Vysáli jste naše zdroje, vedete nesmyslné války a teď byste to chtěli zatáhnout k nám? Teď se na mě dobře podívejte, pane Hassi. To se nestane!“

Pak se odmlčel.

„To se nestane. To se vážně nestane,“ dodal už o něco mírněji, přesto stále rozhodně. „Drtivá většina uprchlíků jsou slušní lidé, kapitáne. Utíkají před válkou, před hladem a smrtí!“

„Já se s vámi nehádám. Věřím, že to tak je. Vy ale přehlížíte jeden zásadní fakt. Všichni umřeme. Nepochybně brzy. Protože jsme naši planetu zabili! My. Naše civilizace. Tady v Austrálii, se snažíme čas, který zbývá, dožít tak nějak... v klidu. Jsme za bodem nula, už není návratu. Máme čas tak sto padesát, maximálně dvě stě let. Desátníku!“

Dveře do kajuty se otevřely.

„Přiveďte další.“

* * *

Trosečníky hlídala smíšená dvojice. V místnosti, která evidentně sloužila jako jídelna, bylo teplo, přesto se třásli zimou a vyčerpáním.

Byli podchlazení, měli žízeň a hlad. Voják se tvářil neúčastně, zato vojanda měla viditelný problém. Její kolega na prosby o jídlo a vodu nereagoval.

„Se na to můžu akorát tak vysrat!“

Odběhla, ale ve dveřích se na chvíli zastavila.

„Hlavně buď od té lásky, Lasky, a nedělej píčoviny!“

Jakmile zmizela z dohledu, položil prst na spoušť, jako by se chystal ukončit náznak odporu už v samotném počátku.

Asi za dvě minuty byla vojanda zpátky se dvěma kartony balené vody.

„Co čumíš jak kokot? Mám to snad do prdele tahat sama? Mazej

kurva pro bufet!“

Nechtělo se mu, ale pak se otočil na podpatku a přišel s táčem plným sendvičů. Podal ho seržantce.

„Ty jsi vážně kokot,“ řekla o poznání smířlivěji a začala je rozdávat.

Ve dveřích se objevil mladý muž s ozbrojeným doprovodem. Voják ukázal na ženu.

„Vy! Pojděte se mnou.“

K smrti vyděšená odložila nedojedený sendvič.

„Horší to nebude,“ snažil se ji uklidnit mladý muž a s povděkem sebral z tácu jeden obložený chléb a zakousl se do něj.

* * *

Kapitán všechny vyslechl, sepsal hlášení a nařídil zřídit v jídelně provizorní noclehárnu. K večeru zakotvili v přístavu. Rovnou z lodě je odvedli do policejního antonu, který je odvezl na stanici, kde je vsadili do cely. Na lavici vespával opici zanedbaný muž neurčitého věku. Když stráž odešla, vzbudili ho. Muž hovořící anglicky se ho začal vyptávat, ale otrhanec se na něj díval, jako by přiletěl z jiné planety.

„Co jste u všech čertů, zač? Jak jste se sem probůh dostali?“

Než si pro něj přišli, stačil z něj dostat, že jsou v Darwinu.

Nemá cenu se trápit

Do cely se mohlo vejít až 40 lidí.

Byla obložená šedivými, bílými a křiklavě zelenými kachličkami do výšky dvou metrů. Uprostřed stály dvě dlouhé lavice z nerezů, připevněné k podlaze a opěradly k sobě.

Trosečníci se rozdělili na čtyři skupiny. Někteří si tiše povídali. Mladý muž s dekou přes ramena se stranil. Sedl si na studenou zem v rohu a opřel se o zeď. Pozoroval je.

Napočítal tři Evropany. Skotského lékaře s manželkou a pak sebe. K tomu čtyři Američany, tři muže a jednu ženu. Všichni byli běloši. Potom ta čtveřice mužů, asi Číňané. Tamten, co stojí také stranou a sám, bude ze středního východu. No a pak indický manželský pár.

Jedenáct mužů, tři ženy. Žádné děti.

Počkat!

Zamyslel se.

Ne, v lodi nějaké přece byly!

No jasně!

Ti Rusové měli kluka!

Jen oni?

Ne!

Muži se před očima rozjel černobílý film.

Žena se drží kraje člunu. Vykřikne, ale je umlčena přívalem vody. Stahuje ji pod hladinu. Pak je tam její muž. Drží se vedle. „Galina!

“ zavolá a potopí se.

Dvě nekonečné minuty.

Vyplave o kus dál. Nadechne se a znova se potopí.

Už nevyplave.

Člun se od nich vzdaluje. Jiní dva se drží zuby nehty na opačné straně člunu.

Chtějí dovnitř.

Rychle! Žraloci!

Žádní tu nejsou. Jen panikaří.

V lodi ale není dost místa!

Nemuseli jste ten váš potopit vlastní blbostí!

Váš problém, že neumíte zacházet se světlicí! Signální pistole není totiž hračka, vy idioti!

Vždyť takhle se tu všichni utopíme! Udělejte s tím sakra někdo něco!

Udělejte už proboha někdo něco!

Někdo! Něco!

Ale co!?

Ti Asiaté jsou zvláštní sorta, pomyslel si.

Myslíš bezcitní parchanti?

Fakt?

Cit? Emoce?

„Ty je snad v sobě ještě máš?“

Mužovu pozornost upoutal jeden ze čtveřice Asiatů. Zuřivě

gestikuloval. Záblesk paměti vylovené z nejzazšího kouta mysli se dostavil.

Jak to říká Diana?

Svědomy je otravnější než opilá šlapka?

Všiml si jeho zkoumavého pohledu. Asiat zkřivil ústa, jako by se chtěl snad usmát, ale místo toho se zamračil a obrátil se k němu zády.

No jasně!

Do muže na zemi vjel vztek. Mimoděk zaťal pěsti. Měl sto chutí vyskočit a vymlátit z toho hajzla duši.

Jenže nemá právo něco takového udělat!

Nešlo o to, že by mu zlomil vaz jako nic a vražda by mu asi přitížila, ale spíš, že ten bastard zachránil všechny v člunu!

To on těm dvěma, na jejichž tváře si odmítal vzpomenout, nedovolil vlézt do člunu.

Prvního se zbavil rychle.

Dva kopance do ksichtu.

Pak si konečně vzpomněl.

Ten druhý... ten druhý? Druhý? To byl... Ale vždyť to byla holka! Kolik jí jen mohlo být?

Patnáct?

„Šestnáct.“

Seděla vzadu.

Vlastně ne, seděla vpředu s rodiči a se sestrou. Ano, s tou, co přišla o ruku!

Vyměnila si s ním sedadlo.

Protože..., protože si chtěla povídat s tou užvaněnou Američankou, vedle které původně seděl. Poprosila ho, jestli si to s ní na chvíli nevymění.

Zachránila mu tím život.

A tenhle parchant ji utopí jako kotě?

„Tak proč si s tím něco neudělal, ty zbabělče?“

Neměl jsem šanci!

„Neměl jsem šanci! Neměl jsem šanci! Neměl jsem šanci! Jdi už do prdele s takovejma kecama!“

Neměl jsem šanci, neměl jsem jedinou zkurvenou šanci!

Muž uhodil zátylkem třikrát o zeď.

Cos mi to zase nabulíkovala, Diano?

Musela jsi přece vědět, že to nezvládneme!

Ty mrcho!

Nikdo si jeho zoufalého gesta nevšímal.

Muž sáhl do zadní kapsy kalhot a vytáhl z ní zlatý řetízek s přívěskem. Žmoulal ho mezi prsty a tiše se začal modlit.

* * *

Ráno se zdálo milosrdnější. Stráž jim donesla vlažný čaj mdlé

chutě, ták suchých keksů a obnošené oblečení.

Nechali je najíst.

Pak je naložili do mikrobusu. Vypadal nezvykle civilně. Dokonce neměl mříže a nebýt na bílých bocích modrý nápis *Local Court of the Northern Territory*, dalo by se říct, že je to výletní autokar.

Tedy až na ta pouta v opěrkách.

Budova okresního soudu se nacházela kousek od městského parku. Sněhobílá, vcelku moderní stavba nepůsobila skličujícím dojmem. Spíš naopak. Justiční stráž už čekala před vchodem.

Soud prý začne za hodinu. Odvedli je do suterénní místnosti bez oken.

Za půl hodiny se dostavil muž v obleku. Představil se jako DeWitt, obhájce ex-offo. Jsou obviněni z nepovoleného vstupu na australské území, což se podle nového zákona považuje za závažný přečin.

Požadavek na překladatele nemá cenu vznášet, bude zamítnut. Nebojte se, bude to rychlé, snažil se je uklidnit.

Nelhal. Za deset minut bylo po všem.

„Povstaňte!“

Soudkyně přečetla obvinění a zároveň rozsudek. Deset lidí zleva je odsouzeno k deportaci do Zóny. Co to znamená, nevysvětlila. Justiční stráž těch deset vyvedla ven. Zbytek se odsuzuje k nuceným pracím na pět let.

„Do zítřejšího rána se budete hlásit v pracovním táboře!“

Podrobnosti vám sdělí obhájce.“

„Soud skončil!“

Mladého Němce, skotského doktora s manželkou a muže s řídnoucími vlasy středovýchodního vzhledu odvedla stráž do strohé kanceláře se dvěma židlemi, jedním stolem a prosklenou skříní, za jehož deskou seděla nesympatická žena pokročilého věku. Před sebou měla čtyři skleněné ampulky.

Stráž odešla a žena otevřela skřín, ze které vzala nějaký přístroj a udělala s ním Němci sken.

Zapípal.

„Tady to nebudete potřebovat.“

„Když myslíte.“

Navlékla si rukavice, postříkala mu ruku sprejem a pak udělala skalpelem malý řez. Vydala čip a poloautomatickou sešivačku zašila ránu. Jiným nástrojem mu vstřelila podobný čip, jen do ramene. To samé udělal těm třem. Pak je vykázala na chodbu, kde na ně už čekal obhájce.

Stráž sňala všem pouta.

Obhájce přinesl nějaké dokumenty, které museli podepsat. Prostě to podepište, řekl. Potom jim ukázal, ať jdou za ním. Následovali ho jako poslušné ovce. Kousek od budovy, na kraji parku stál pojízdný stánek s občerstvením.

„Musíte mít hlad. Zvu vás,“ usmál se.

Koupil jim hot dogy a plechovky místní coly. Pak se přesunuli k stolu ve stínu vzrostlého stromu. Bylo to absurdní. Nezmohli se

na slovo, ale pak se osmělil skotský doktor. Tak jsou na svobodě, nebo ne? „Ne,“ odpověděl.

Už se tolik neusmíval.

„Co s námi bude?“

„V klidu se najeďte a já vám to pak řeknu.“

Tak se tedy najedli.

Plavovlasý čtyřicátník se začínající pleší, trochu při těle jim řekl, že mu mají říkat křestním jménem.

Marteen byl původem z Holandska.

„Asi jste pochopili, že jsem tu spíš pro formu,“ řekl a s chutí se zakousl.

Mluvil hlavně o sobě.

Přistěhoval se před dvaadvaceti lety, když se to v Evropě, jak doslova řekl, „posralo“. To se ještě dalo do Austrálie dostat legálně. Sice to nebylo snadné, ale ne nemožné. On měl kliku a oni ji mají svým způsobem také.

Co ti druzí?

Mají prostě smůlu a nemá cenu se jimi trápit.

Co je to ta Zóna?

Něco jako uprchlický tábor. Jen na vodě. Časem se to dozví, ale přece si nebudou kazit tak krásný den, ne? Nicméně, důrazně je varoval.

„Pokud budete dělat hlouposti, skončíte přesně tam a to nechcete.“

Mimochodem, utíkat z kempu nemá smysl. Není totiž kam, víte? Do dvaceti minut vás dostanou a bez pardonu eskortují do Zóny. Nebyli byste první. Jasně?”

Pak jim konečně vysvětlil, na co se mají připravit a co je v táboře čeká.

Kapitola druhá: Derek

Happy fucking Birthday

**Drážďany, Německo,
o tři roky a sedm měsíců dříve.**

Do výškové budovy trojúhelníkového půdorysu se opíralo podvečerní slunce.

Pyšná dominanta města, nesoucí jméno *Lambert Tower*, odrážela slábnoucí paprsky babího léta do prostoru bronzovými odlesky. Pouliční osvětlení se začalo rozsvěcet a od nedaleké řeky se vyvalila mlha, hustá jako bílá stěna. Nesměle zahalila obří holografickou obrazovku před hlavním vchodem, a jakmile nabrala na síle, pohltila spodní patra mrakodrapu jako pěna kapučína kostku cukru.

Postranním vchodem vběhl mladík v černé bundě s nakrátko střiženými vlasy a tmavými brýlemi posazenými na čele. Měl viditelně naspěch. Propletl se turniketem, a než mu recepce odpověděla na pozdrav, zmizel ve výtahu. Mladík vyjel do padesátého patra. Proletěl podlažím, jako kdyby někoho hledal. Nakonec skončil v osiřelé kuchyňce v jižním cípu. Opřel se o parapet pod vysokými okny a nervózně po něm zabubnoval prsty. Podíval se na hodinky.

Sakra práce!

Šéfová s ním chtěla mluvit, tak ať prý přijde dřív. Jak na to mohl zapomenout? Pochopitelně tu nebyla. Přece na něj nebude čekat hodinu a půl! Otočil se a zamyšleně pozoroval západ slunce v mlze. Musí jí hned zavolat a omluvit se. Vtom si všiml lístku na stole. Musí něco vyřídit, ale zase se objeví. Hlavně ať na ni počká! Znervózněl.

Obvykle s ním řeší pracovní záležitosti po telefonu.

Má snad průšvih? Vyšel z kuchyňky a uvelebil se v sedačce mezi paravány před vchodem do kuchyňky. Rozhlédl se. V jindy čilém vývojovém oddělení nastalo ospalé přitnutí, jen v zadní části rozlehlého open space svítilo několik monitorů. Položil nohy na stolek a zabavil se mobilem.

„Kdepak je ten náš Derek? Něco tu pro něj mám!“ volala zvesela cestou od výtahu. Vyskočil ze sedačky a vyrazil jí naproti.

„Pro mě?“

„No a pro koho jiného? Slaví tu snad narozeniny někdo jiný?“

Spiklenecky mrkla a laskavě se usmála.

„Všechno nejlepší, Dereku!“

Mateřsky ho objala, dala mu pusku na tvář a zalovila pro něco v kabelce. Do dlaně mu vtiskla malou krabičku se zlatým medailonkem na řetízku.

„Doufám, že ti přinese štěstí.“

„Ten je ale krásný, paní Altmanová!“

„Otoč se, já ti ho připnu. To je svatý Kryštof! Patron všech poutníků.“

„Poutníků?“

„Bude tě chránit, až se vydáš na cestu.“

„Ale já přece nikam nejedu, paní Altmanová. Teda... chci říct, že...“

„Zdálo se mi o tom. Budeš cestovat a poznáš svět a potkáš nové přátele,“ prohlásila s neochvějným přesvědčením. Otočila ho k sobě a pohládila ho po tváři.

„Už musím běžet, Dereku. Koukej to oslavit! Ach, vidíš, málem bych zapomněla! V lednici máš něco od... jak že se jmenuje? Konrád?“

„Ano, Konrád.“

„Tak papapa!“

Udělal mu křížek na čele.

„Bůh tě opatruj, chlapče,“ rozloučila se.

Než se zavřely dveře od výtahu, zavolal jejím směrem.

„Děkuji! A hezký večer, paní Altmanová!“

Pohled na hodinky ho ujistil, že má čas. Dost, aby mohl v klidu prozkoumat obsah lednice! Čistě teoreticky by mohl plecháč zavolat dřív, protože si všiml, že opozdilci právě odcházejí. Ne, raději se mrkne, co mu to tam ten Konrád nechal. V horní přihrádce našel bílou papírovou krabici se svým jménem. Posadil se s ní ke stolu, otevřel víko a nadšeně promnul ruce jako dítě nad novou hračkou. Dort z pravé čokolády! Také si všimnul holografické svíčky a malé obálky pod ní. Vytáhl z ní bílou kartičku a zlehka po povrchu přejel ukazováčkem. Displej naskočil a známá tvář se zazubila od ucha k uchu.

„Všechno nejlepší k narozeninám, ty kluku jeden! Takže žádný depky a až se vrátím, pořádně to roztočíme! Verstehst du?“

Obraz se zvětšil na maximum a z neoholené tváře byly pohybující se rty.

„Ta čokoláda vypadá fakt luxusně! Tak ho nesežer laskavě celej! Nech mi kousek, jo? Uvidíme se v sobotu. Tschüss!“

Derekovi bylo třicet. Jistě důvod k oslavě, ale on by nejraději na narozeniny a především na tohle datum nadobro zapomněl.

Zasunul svíčku doprostřed a neexistující oheň se roztančil do

rytmu *Happy Birthday*. Nepřítomným pohledem pozoroval světlo imitující plamen, opřel se lokty o stůl a hlavu schoval do dlaní. Věděl, že to přijde. Ten pocit důvěrně znal.

Komprimovaný žal se náhle rozlil jako káva po stole a nepředstavitelná bolest mu sevřela hrudí. Nemohl dýchat. V němém výkřiku pootevřel ústa, ale vzduch jako by se bránil vniknout do plic. S pocitem nastupujícího bezvědomí sevření konečně povolilo. Z bolesti v srdci zbyla hořká pachuč na jazyku a potok slz, který nešel zastavit. V tu chvíli si přál jedině.

Zemřít.

Happy Birthday to me.

Happy fucking Birthday!

Derek byl na světě sám. O otce přišel během první vlny občanských nepokojů, která se prohnala západní Evropou a východním Německem, když mu bylo šest. Otce zbožňoval a z jeho smrti se nikdy nevzpamatoval. Svět se mu zmenšil na matku, tužku, skicák nebo tablet. Začal se všech stranit. Neměl kamarády, ale nezdálo se, že by mu to nějak zvlášť vadilo. Jedni ho litovali, druzí ho měli za podivína, ale jemu to bylo jedno. Samota mu dělala dobře. Přesto měl za to, že prožil hezké dětství. Alespoň tak si ho pamatoval.

Bydleli s matkou v třípokojevém bytě na severním předměstí, a i když měli hluboko do kapsy, byli šťastní. Pak přišla puberta a s ní první láska. Holčkám se líbil. Kdyby chtěl, mohl chodit s každou, na kterou ukázal, jenže z nějakého záhadného důvodu si nevěřil. Dokonce se o něm začalo šuškat, že je asi teplej.

Když mu bylo sedmnáct, vyhrál oblastní soutěž mladých talentů. Napřesrok zase. Nebylo tedy žádné překvapení, když mu nabídl stipendium v *Lettenmayerově institutu umělecko-průmyslového*

designu v Dortmundu. Pro kluka z chudých poměrů to byla životní příležitost.

Škola ho nadchla.

Měl za sebou zimní semestr a už se nemohl dočkat, až s mamkou vyrazí někam na jih. K pořádnému moři, ne k ledovému Baltu. Den před odjezdem jí musel volat záchranku.

Měla multiformní glioblastom. Operovat se to nedá, řekli. Lékaři jí dávali pár týdnů, maximálně dva měsíce. To odmítal přijmout. Na internetu našel experimentální kliniku v Praze a předběžné vyšetření dopadlo dobře. Nádor metastázoval, ale pro zdejší specialisty to prý není problém. I tak se hrálo o čas. Pojistka však kryla pouze část výloh. Derek přerušil studium a narychlo si našel práci v přístavu, aby dostal úvěr.

Nejbližší příbuzenstvo se před lety odstěhovalo na druhý konec světa a ti vzdálenější se zmožili pouze na slova lítosti. Bylo to jen na něm.

Peníze nedorazily na kliniku včas.

Prý politováníhodná chyba. Než se to vyřešilo, přišla o pořadí a operaci podstoupila o týden později. Dva dny nato zemřela.

Toho deštivého dubnového odpoledne nakráčel plný zloby do banky. Asi chtěl slyšet omluvu, nebo vidět lítost, kdoví. Bankéř zhruba v jeho věku v perfektně padnoucím obleku se omluvil, ale doporučil mu mít lepší pojistku. Pro příště. Sice si vzápětí uvědomil, jak hloupě to vyznělo, ale už bylo pozdě. Derekovi se zatmělo před očima a jednu mu vrazil. Trefil ho na oko. Bohužel tak nešťastně, že bankéř o něj časem přišel.

Derek vyfasoval čtyři roky natvrdo.

Z trestu si odseděl jen polovinu, ale výhra to nebyla. Jeho právník na něj ušil boudu. Aby se dostal na svobodu dřív, musel podepsat dohodu o odškodnění za trvalou újmu. Ve výsledku přišel o byt. K tomu ještě něco dlužil bance. Podmínečné propuštění obsahovalo ustanovení, že pokud nebude řádně a včas splácet, odsedí si zbytek a hrozí mu až tři roky navrch k původnímu trestu. Bez svolení soudu nesmí opustit Sasko.

Byl jako v pasti.

Nějaký čas přespával v charitě. Sehnat rozumnou práci se škrálopem bylo těžší, než si myslel. V přístavu ho ale vzali, a tak zase vykládal lodě za pár eur. Měl však z čeho splácet, měl co jíst a kde složit hlavu. Čistý a teplý pokoj na ubytovně, který měl jen pro sebe, se proti přeplněné cele nebo místnosti plné nevábně páchnoucích bezdomovců zdál jako luxusní apartmán.

Měl štěstí na kurátora.

Po pár měsících mu dohodil bezva džob! Od té chvíle pracoval v suchu, teple, a hlavně za mnohem víc. Ta pozice se jmenovala dozorce úklidových jednotek. Podle vyhlášky ministerstva informatiky a kybernetiky nesměli roboti či jiné autonomní stroje ve skupině většího počtu nežli tří, vykonávat činnosti na místech, kde se mohlo nacházet v jeden okamžik více než dvacet lidí.

Díky nesmyslné byrokracii měl jistou práci.

Jediným živým tvorem při nočním úklidu dvaceti pater byl jen on. Pracoval v noci, ale to mu nevadilo. Po půl roce dostal přidáno a mohl konečně opustit ubytovnu. S pracovní smlouvou na dobu neurčitou a s lepším sociálním statusem měl nárok na

pronájem levného bydlení od města.

V jeho situaci hotová výhra.

Mezi lidmi moc nechodil. Hlavně ztratil zájem o jakýkoli vztah. Popravdě, noční práce v kombinaci s trvalým nedostatkem peněz nebyla zrovna esem v rukávu.

Co taky s klukem, co má sotva na kino a budoucnost nalajnovanou podle splátkového kalendáře?

V tu dobu se u něj začaly projevovat deprese. Dříve mu pomáhalo tvořit. Jenže od doby, co se dostal na svobodu, neměl na malování ani pomyšlení. Jako kdyby mu nespravedlnost světa vzala to jediné, co kdy měl.

Talent.

Dereka nijak zvlášť nezajímal sport. Nepil, nekouřil, nefetoval a současná hudba mu připadala trapná. Možná proto ho měli vždycky za exota. Hraní počítačových her a virtuální realita a ho také nechávaly v klidu. Prostě ho to nebavilo. Protože tam, kde ostatní jásali nad grafickými možnostmi a ultra rozlišením, on viděl umělost a nedokonalost.

Jenže od doby, kdy to naposledy zkusil, uběhlo pár let. Virtuální realita přestávala být virtuální. Jednoho nedělního odpoledne upoutala jeho pozornost obří reklama na nejnovější virtual set.

Ponoř se do vlastního světa!

Staň se skutečným umělcem, tvoř myslí!

Objev v sobě talent!

Poslední generace Human Nanotec Engine!

Dokonalé prostorové demo vznášející se u stropu obchodního

střediska ho nalomilo. Nakonec, vždyť ta věc nebyla ani moc drahá.

Tak si ji koupil.

Doma nasadil plastické brýle s čirými skly, usadil přísavky senzorů na spánky a nedočkavě zapnul černo-stříbrnou krabičku. Nebylo to špatné, ale... Čekal trochu víc. První dny přemýšlel, že tu konzoli vrátí. Po týdnu užívání se s ním sladila a všechna ta nedokonalost zmizela jako mávnutím kouzelného proutku. Ta blbá reklama fakticky nelhala! Nejen, že ta věc byla rychlejší a chytřejší, všechno bylo tak...

Tak úžasné!

Chtělo to trochu tréninku, ale v porovnání s tím, co kdysi tvořil hodiny, s tímhle technickým zázrakem velikosti krabice od bot měl kresby hotové za zlomek času! A stále to neslo jeho rukopis! Pak si uvědomil, že malovat může vlastně každý. Takže není ničím výjimečný. Všechna zábava a radost z dokončeného díla byly pryč a zůstal po nich jen pocit marnosti.

Ke konzoli byla přibalena hra s přístupem na tři měsíce.

Slibovala život plný dobrodružství, lásky, akce a nečekaných zvratů. Protože prošvihl lhůtu na vrácení, řekl si, že ji zkusí.

Úplně ho to pohltilo.

Když promo akce skončila, prodloužil předplatné na další tři měsíce. Potom rovnou na celý rok. Hrál deset a více hodin denně. V neexistujícím světě mu bylo lépe. Stačilo zapnout virtual set a vyměnit život za bytí z jedniček a nul.

Problémy zmizely.

Aspoň na chvíli. Derek během několika měsíců přibral neuvěřitelných dvacet dva kilo. Ze starého oblečení nenavlékl jedinou věc. Jednoho dne se pozoroval nahý v zrcadle a chtělo se mu z toho, co vidí, brečet. Takhle skončit nechce!

Konzoli prodal.

Jenže za pár dní si koupil novou. Lepší. Zase o něco výkonnější a hlavně inteligentnější. Uvědomil si, že má problém. Ze spirály závislosti ho dostal Laszlo, kterého poznal v Kruhu anonymních hráčů. Odvykácí kúra pod vedením jeho sponzora byla tvrdá. Kromě zákazu hraní a časté meditace musel výrazně zvýšit fyzickou aktivitu. Laszlo byl drsný. Vůbec se s ním nemazlil.

Mozogjatok egy kicsit.

Co? Běhat a cvičit?

Baszomba!

Je moc horko!

Baszd meg!

Vždyť tam fouká vítr!

Emeld fel a kibaszott segged!

Věděl, jak na něj. Kdy mu má pohrozit, kdy ho nakopnout a kdy povzbudit.

Uběhl rok.

Díky pravidelnému cvičení a normální stravě vypadal zase dobře. Dokonce lépe. Trochu se vyrýsoval a pohled do zrcadla nevyvolával vlnu nenávisti sama k sobě. Cítil se skvěle, plný energie a bez depresí.

Měsíc po ukončení terapie potkal plavovlásku s nejkrásnějšíma

světlemodrýma očima a nádherným úsměvem. Všiml si jí v nadzemce a nedokázal z ní spustit oči. Zaregistrovala jeho pohled, usmála se a na další stanici vystoupila. O dva týdny později ji spatřil skrz výlohu v parfumerii v obchodním centru.

Osmělil se, nakráčel dovnitř a pozval ji do kina.

To ti to snad nestačilo?

Jmenovala se Diana.

Derekovo pozvání přijala. Líbil se jí. První tři měsíce vzájemného a trochu nesmělého oťukávání byly jako sen.

Poprvé v životě se zamiloval.

Měl pocit, jako by se znali léta. Nic si k ní nedovolil a jí to imponovalo. Mrzelo ho, že se scházejí v utajení. Byli spolu půl roku, ale ani jednou ho nepozvala domů, natož aby ho představila rodičům.

Nechápal to.

Řekla, že je to kvůli otci a že mu to jednou vysvětlí. Derek Dianu zbožňoval, a tak zprvu nenaléhal. Nicméně jednu chvíli si nasadil do hlavy, že by v tom mohlo být něco jiného. Co když má někdo jiného? Sice tomu sám moc nevěřil, vždyť přece spolu trávili tolik času! Nikdy nezůstala přes noc. Prosil ji a odpřisáhl, že si od toho nic neslibuje. Jen by se chtěl probudit vedle ní.

„Nezlob se, nejde to.“

Trápilo ho to. Jednou se zeptal, jestli se za něj nestydí. Prý, ať neblázní! „Tak někoho máš?“ Urazila se, a nakonec se pohádali. Odešla domů. Myslel si, že je konec. Víkend totiž dávno přešel a Diana neodpovídala na zprávy.

Přišla za ním do práce. Že s ním musí mluvit. Ostraha se nechala ukecat a pustila ji s ním nahoru. Jen co vešli do zasedačky, rozplakala se.

V první chvíli si myslel, že mu přišla dát sbohem.

Řekla, že mu poví, proč ho tají. Na střední se jí dvořil kluk. Neměla zájem, a čím víc to dávala najevo, tím víc na ni dotíral. Byl z velmi bohaté rodiny a neznal „ne“. Zkoušel to na ni všelijak, i přes drahé dary. Pokaždé řekla díky, ale ne.

Prostě se jí nelíbil.

Hlavní důvod byl trochu jinde. S jistotou mohla říct, že ještě méně by se zamlouval jejímu otci. Pocházel z rodiny s dlouhou armádní tradicí. Víc jak deset generací jeho předkové pokládali životy za krále, císaře i jednoho vůdce. Pra-pra-pra-dědeček bojoval u Waterloo a poslední kdo zemřel v boji, byl strýc Leopold někde u Stalingradu. Otec by nedopustil, aby si začala s někým jiným než s čistokrevným Němcem.

Sice úplně nesdílela jeho světonázor, ale rázná výchova se zjevně neminula účinkem.

Jednou to přehnal s dotíráním a Diana toho měla akorát tak dost. Nemám zájem! Rozumíš dobře německy? Ani za tisíc koz a tři stáda velbloudů! Chápeš? Strašně se urazil, ale konečně dal pokoj.

Jenže jí se to časem rozleželo v hlavě a šla se mu omluvit.

„V pohodě. Hele nechceš přijít na párty? Bratranec dostal občanství a já mám narozeniny, tak to chceme oslavit. Bude tam sestra, taky všechny moje sestřenice... Máme velký bazén, na zahradě bude gril i menší taneční parket. Přijď, bude to fakt velký! Tak co ty na to? Přijdeš?“

Měla výčitky, tak souhlasila.

Provedl jí domem, který připomínal spíš palác a představil jí sestru a několik přátel. Byla to povedená párty. Bez alkoholu, ale i

tak se bavila.

Pak jí konečně někdo nabídl „normální“ pití.

Od té chvíle si nic nepamatuje. Ví, že v tom pokoji nebyla sama. Všechno bylo pokřivené.

Hlavně ty hlasy.

Vystřídali se na ní všichni. Pak ji polonahou, krvácející a omámenou vykoplí z auta kousek pod náměstím jako nějakou děvku. Někdo zavolal záchranku. Z nemocnice zavolali otci.

Oznámili mu, že má řezná zranění na prsou a že byla pravděpodobně znásilněná nějakým předmětem, a že je možné, že už nikdy nebude mít děti. Policie to všechno sepsala. Zdálo se, že spravedlnosti bude učiněno zadost, ale vyšetřování se nakonec obrátilo proti ní.

Byla to normální fraška.

Nepodařilo se prokázat znásilnění, jelikož sexuální akt podstoupila dobrovolně, což dokazuje pořízený videozáznam. Soud uznal důkazy obhajoby, přestože znalec protistrany dosvědčil, že nelze vyloučit manipulaci se záznamem pohlavního styku. Soud připustil, že poškozená nebyla viditelně při smyslech. Také, že na některých záběrech se nedá stoprocentně určit, zda jde o poškozenou. Souvislost s řeznými poraněními se nedá prokázat. Svědci obžalovaného potvrdili, že odešla sama a v pořádku.

Její otec se na záznam musel dívat. Nebyla si jistá, jestli je to horší pro ni, nebo pro něj.

Spolužák odešel od soudu s pokutou pěti set eur za porušení směrnice o ochraně soukromí. Soudu se podařilo dokázat, že

nahrávka byla poskytnuta provozovateli porno webu bez souhlasu poškozené. K tomu došlo pod jeho účtem, což obviněný popřel a tvrdil, že mu musely být odcizeny přihlašovací údaje. IP adresu se díky zámořskému poskytovateli VPN nepodařilo zjistit, a v žádném z jeho počítačů nebyly zjištěny stopy vedoucí k záznamu. Nikdo jiný nebyl obviněn.

Odvolali se.

Soud se začal vléct. Neustálé odklady z důvodů tak směšných byly do očí bijící. Vrchní soud potvrdil zjištění soudu nižší instance a vrátil případ zpátky.

Její otec kontaktoval vlivné noviny.

Ochotně jim přislíbili pomoc. Pak se to zase zvrtilo. Nejprve začaly vycházet polemizující články, jejichž tón se rychle změnil. Nakonec se pozornost obrátila na otce v souvislosti s jeho odchodem, nebo spíše vyhazovem z armády, kvůli jistému výroku ohledně přistěhovalecké politiky, který pronesl za zavřenými dveřmi mezi svými kolegy.

Její případ přestal média zajímat. Pokud ano, byl maximálně zmíněn v souvislosti s jejím otcem.

Ten se jednou po dalším útočném článku opil.

Prohlásil, že ten bastard zmizí a jeho odchod ze světa bude proti tomu, co jí udělal, procházka růžovým sadem.

Teď si však byla jistá, že to myslí vážně.

Na kolenou ho uprosila, ať to nechá být. Nechce ho do smrti navštěvovat ve vězení. Chce na to všechno rychle zapomenout.

Proto ho tají. Má strach, jak bude reagovat, až mu o něm řekne.
Byl přece ve vězení!

Měla pravdu.

Waltera, mimochodem chlapa jako hora, málem kleplo, když si obratem nechal Dereka prolustrovat.

„No ty ses musela dočista zbláznit!“

„Vždyť sis začala s kriminálníkem!“

„S násilníkem, proboha!“

„Jsi normální?“

„To ti to snad nestačilo?“

Co naplat, že jeho argumenty byly mimo mísu.

První návštěva u Hübelů byla jako audience v pekle.

Walter mu ten kriminál dal sežrat a Diana se s ním kvůli tomu strašně pohádala. Práskla dveřmi a šla na nějaký čas bydlet k Derekovi.

Walter po týdnu kapituloval.

Nesl to nelibě, ale to bylo asi tak jediné, co s tím mohl udělat. Byl rád, že ji má doma a pod kontrolou, nicméně nevynechal příležitost, aby dal najevo, jaká je Derek nula.

S Derekem nemluvila ani klika od dveří. Její matka Hilda, jakmile ho víc poznala, svému muži domluvila. Walter chvíli prskal, ale ubral plyn. Jednou mu dokonce nabídl pivo. Uvidíme, co s tebou, řekl.

No a pak si s ním přitůk!

Diana přišla s nápadem. Co kdyby si pronajali byt? Větší a

světlejší než to jeho doupě. Zdál se to být skvělý nápad.

Walterovi se pochopitelně zas tak skvělý nezdál.

Schylovalo se k bouři, jenže on jim sebral vítr z plachet nečekaně velkorysou nabídkou. Vyjedná s družstvem přestavbu půdy! Dokonce ji z velké části zafinancuje. Budou prostě bydlet tam!

Das ist ein Befehl!

Diana byla nadšená. Derek neprotestoval. Walter už tolik neprudil, a tak si řekl, proč ne. Následující měsíc se prostor pod střechou téměř sto let starého činžáku začal rýsovat v místo pro báječný život.

* * *

Stalo se to v den jeho osmadvacátých narozenin. Měl ji vyzvednout kolem páté, ale k obchodnímu centru vyrazil s hodinovým zpožděním.

Cestou mu neunikly dvě nízko letící helikoptéry televizního zpravodajství. Vysokou rychlostí mířily směrem k obchodní zóně. Když zahlédl tři černé kvadrotéry speciálních jednotek a z dálky zaslechl jakot policejních sirén, sevřel se mu zlou předtuchou žaludek.

Autobot zastavil u policejního zátarasu.

Policie obracela všechno do města. Na nic nečekal, vyskočil z kabiny a utíkal směrem k hlavnímu vchodu.

Na parkovišti spatřil obraz zkázy a chaosu.

U dobřejcích stanic hořelo pět aut. Valil se z nich hustý, černý

kouř. Na zemi leželo několik raněných. Záchranáři měli plné ruce práce. Z pečlivě stříženého trávníku se zvedal jeden ambulanti dron za druhým a hluk rotorů přehlušoval křik a nářek. Poblíž policejního kordonu ležela srovnaná těla zakrytá modrou plachtou. Jedna se pod náporem vichru z rotorů uvolnila a když spatřil obličej znetvořený výstřelem, rozbušilo se mu srdce.

S třesoucíma se rukama vytočil její číslo. Měla obsazeno.

Bože, prosím!

Ať je v pořádku!

Zvedni to!

Lásko, prosím, prosím!

Spojili se na desátý pokus. Když ji viděl živou a zdravou na displeji, oddechl si. Byla vyděšená.

„Miláčku, já tu asi umřu. Miluju tě, Dereku.“

Nestačil se zeptat, kde přesně je a zda je v bezpečí.

To třesnutí výstřelu se mu zarylo až do morku kostí.

Přestal vnímat čas a prostor.

Najednou se díval do tváře cizí ženy. Vychrlila ze sebe něco, čemu nerozuměl. Nastavila kameru telefonu tak, aby to viděl. Diana ležela v kaluži krve.

Pak se spojení přerušilo.

To odpoledne bylo v obchodním centru povražděno teroristy šedesát osm lidí. Trvalo hodinu, než speciální jednotka s pomocí policejních robotů ukončila jejich řádění. Mezi oběťmi bylo dvanáct dětí.

Jedno z nich se mělo teprve narodit.

Měl to být ten nejkrásnější dárek k narozeninám. Jeho svět se zhroutil. První dva měsíce přežil pod silnými sedativy.

Byla to paní Altmanová, která se o něj starala.

Zařídila, aby dostal zdravotní dovolenou a nevyrazili ho z práce. Ztratil chuť žít a nebyl sám. Z vysokého a ramenatého Waltera se stal zlomený člověk. Zestárl snad o dvacet let. Hilda bez přestání plakala. Byla jako tělo bez duše. Když se vrátil z nemocnice, nabídli mu, aby se nastěhoval do téměř dokončeného bytu.

Neuměl si to ani představit.

Z psychiatrie se vrátil jako jiný člověk. Často se z ničeho nic roztřásl jako osika a nešlo s tím nic dělat. Prý posttraumatický šok. Léčí se dlouze a výsledek bývá nejistý. Lékaři poradili podstoupit neuro... mikro... nano... něco... terapii, ale tu zase nekryla pojistka. Zárok byl finančně nad jeho možnosti. Bral spoustu léků. Hlavně antidepresiva. Ty levnější a kryté pojišťovnou sice zabíraly a mohl díky nim relativně normálně fungovat, jenže...

Téměř nespál.

Když usnul, přicházela se sadistickou pravidelností noční můra. Némý, černobílý film, ve kterém ji viděl dokola umírat.

Kamera najíždí detailním záběrem na hlaveň automatické pušky. Vyšlehně dlouhý plamen. V závěsu se objevuje pomalu rotující projektil.

Přichází chvíle na první střih.

Neschopen pohybu bezmocně přihlíží, jak se špičatá střela blíží k jejímu

oku.

Film se zastavuje.

Křičí na ni, ale ona ho neslyší.

Střih.

Může se hýbat. Natáhne ruku ke střele visící v prostoru a sevře ji do dlaně. Ví, že ji musí zastavit, nebo aspoň odklonit. Bere za ni větší silou, ale kulka se nehne ani o píd.

Film se pomalu rozjíždí.

Projektíl pokračuje ve smrtící trajektorii. Těsně předtím, než se dotkne její rohovky, se na něj podívá. Usměje se. Její úsměv se rychle mění v bolestnou grimasu.

Střih. Film dostává barvu a zvuk.

Dokonale vyleštěná nositelka smrti s ocelovým pláštěm s rachotem výstřelu proniká skrz modré oko a opouští zátylkem lebku. Dozvuk výstřelu se změní v praskot temenní kosti.

Přichází čas na poslední scénu.

Diana se kácí k zemi a kamera ve spirále sleduje její tělo v modrém kabátku uprostřed tratoliště krve.

„Miláčku, já tu asi umřu. Miluju tě!“

„Miláčku, já tu asi umřu...“

„Umřu...“

„Miluju tě...“

„Miluju tě...“

„Miluju...“

„DEREKU!!“

Když měl dobrý den, probudil se.

Když ho neměl, díval se v nekonečné smyčce. Když se konečně probral, zíral do stropu a nemyslel na to, jestli to má skončit, ale jak.

Dostal jiné léky.

Noční můry polevily, mohl spát, ale pro změnu často zvracel. Doktor řekl, že to přejde.

Jen co si na ně zvykne.

The Mountain Meadow

V tu dobu nastoupil k ostraze budovy Konrád.

Už když zahlédl Dereka poprvé, okamžitě vycítil, že s tím klukem, který večer co večer jede na padesáté, není něco *richtig*.

Jednou takhle brzy k ránu, těsně před svítáním, se mu mihl na kamerách. Poflakoval se na střeše, kde neměl co dělat. Seděl na kraji servisní plošiny s nohama ve vzduchu a díval se dolů. Byl si jistý, že je to otázka chvíle, než skočí.

Přepnul dron na tichý režim a pomalu ho navedl kousek nad Dereka. Co nejpříjemněji a nejklidněji na něj promluvil skrz zabudovaný reproduktor.

„Dobrý večer. Jaký máte výhled?“

Jelikož neměl regulaci hlasitosti, v podstatě na něj zařval.

Derek skoro z té plošiny sletěl.

„Dopr...! Brýčec... Cože? Vý... vý... výhled? No... Hezký?“

„Tak to mě těší. Není to ale vůbec bezpečný, víte? Rozhodně je to proti předpisům. Kdybyste se dole rozplácnul, měl bych malér. To byste mi snad neudělal. Nebo jo?“

„Já... ne. Pro... promiňte. Musel jsem....Ještě je... jed... nou se omlouvám. Vrá... vrátím se do práce.“

„Dobře. To je dobře. Vy jste ze skupiny dvanáct. Z padesátého, že jo?“

„Ano.“

„Bezva. Za chvíli se tam stavím.“

Nechtěl se zabít. Udělalo se mu zle a potřeboval na vzduch. Na střechu to bylo rychlejší a nemusel na recepci vysvětlovat proč

opouští v pracovní době budovu, což se během šichty nesmí. Věděl, jak se tam dostat i bez karty. Faruk z třicátého se pochlubil, že se nahoru chodí zašívát na cígo.

„Stačí jen trochu zatlačit na okno ve výtahové místnosti.“

Už se jaksi nezmínil, že nikdy neopouští jižní cíp střechy, kde je kamerový stín. Každou chvíli mělo vyjít slunce a Derek se kromě nadýchání čerstvého vzduchu chtěl přesvědčit, že je odsud vážně vidět až do Chemnitzu.

Uznal, že tam neměl chodit, a omluvil se.

On to byl průšvih sám o sobě. Nejhorší na tom bylo, že nechal roboty bez dozoru. Kdyby mu na to přišli, mohl by vylétnout.

Konrád si to nechal pro sebe.

Spokojil se s informací, jak ses tam, krucinál, chlape, dostal? Derek slíbil, že už to víckrát neudělá. Konrád v sobě bývalého policajta nezapřel.

Do konce směny o něm věděl všechno.

Smazal záznam, i když tím riskoval vlastní křeslo. Časem se spřátelili. Konrád byl o dvacet let starší, ale rozuměl mu jako nikdo jiný. On zase miloval jeho drsný smysl pro humor. Minulý týden odjel na školení do Berlína a Derek se nemohl dočkat, až se vrátí.

* * *

Nastal čas roboty pro roboty. Vrátil dort do lednice a vydal se obhlédnout podlaží. Musel se přesvědčit, že všichni zaměstnanci jsou pryč. Jedině pak mohl začít. Patro zelo prázdnotou, ale pak si

všiml jednoho opozdilce v rohové sekci.

Nevypadal to, že by se měl k odchodu.

Zdvořile se ho zeptal, zda by mu nevadilo, kdyby začal s úklidem dřív.

„Není problém, samozřejmě.“

Derek přivolal stroje z *Deposit* a rozdál jim úkoly. Když míjel zasedací místnost s názvem *The Mountain Meadow*, zastavil se a dvěma prsty poklepal na zeď oddělující chodbu od zasedačky.

Mléčně bílá plocha na dotek hladká jako zrcadlo zprůhledněla.

Spatřil Nula-čtyřku, jak čistí čalounění pohovky u protější zdi. Chvilí ho pozoroval. Potom opět poklepal na zeď. Zbělela a jemu se v očích objevily slzy.

Tady se poprvé milovali.

Tak si na tu prdel zase hezky sedni

Měli se sejít v *Rosengarten*. Konrád místo pozdravu Dereka hned zpražil.

„Kde se zase do prdele flákáš? Sedej, sakra! S někým tě chci seznámit.“

„Koho? Proč? Na co?“

„Jak na co? Sedni na prdel a neptej se pořád tak blbě! Objeví se tu každou chvíli.“

„A kdo jako?“

„Jako, jako? Jsi snad namrzlej? Mluv normálně! Prosím tě, Dereku! Hlavně ze sebe nedělej debila!“

„Co?“

„Promiň, nemyslel jsem to tak. Dobře, že jsi tady.“

Od řeky vál navzdory kalendáři teplý vítr. Bylo ukázkové babí léto a velký slunečník poskytoval příjemný stín. Konrád si poručil pivo. Derek chtěl taky, ale Konrád řekl „Ne.“ Tak si objednal mix pomerančové limonády s colou.

„Tak hele, ty kluku jeden. Jmenuje se Veronika. Je sestřenicí švagra mojí sestry. Bude tak nějak v tvém věku. Má kluka, asi tříletýho. Je docela hezká. Aspoň myslím. Teda na tebe možná až moc,“ zašklebil se a upil ze sklenice.

„Proč mi tohle děláš?“

Konrád odložil sklenici a otřel si hřbetem dlaně pěnu pod nosem.

„Protože je nejvyšší čas, aby sis někoho našel. Nemůžeš bejt do konce života sám! Trápit se. Co se stalo, se stalo. Je to pryč. Je to smutný a neříkám, abys zapomněl, ale život je zatraceně krátkej, chápeš?“

„Konráde, já vím, že to myslíš dobře. Já se ale nechci seznamovat.“

Ještě není ten správný čas. Já...“

Ošil se. Vypadal, že se chystá zmizet.

„Sedni si na prdel, než tě nakopnu! Buď milej a okouzlující. Víc po tobě nechci. Prostě to zkus, jo? Uvidíš, že to bude dobrý. Hele, já vím, že to v sobě máš. To zvládneš. A hele, už je tady!“

U stolu se objevila dlouhovlasá hnědovláska v černém kostýmku a s červeným baloňákem přes ruku.

„Veroniko, Derek. Dereku, Veronika. A teď mě děti moje, omluvte.“

Konrád se zvedl a podal mu ruku. Derek se na něj podíval, jako co zase blázní, ale Konrád mu ji chňapl a nenápadně podsunul dvě padesátky. Při odchodu ho povzbudil zdviženým palcem.

Byla skoro stejně vysoká jako on. Měla výrazné boky, mírně oválný obličej a velké zelenomodré oči. Byly posazené víc od sebe a mezi nimi se skvěl trošku klučičí nos. Dlouhé, mírně zvlněné vlasy jí splývaly do půlky zad. Úplně jiný typ než Diana. Rozhodně ho ale zaujala.

Decentní make-up, byznys oblek a skvostně bílý úsměv jí dělal atraktivní. Přinejmenším byla sexy. Derekovi došlo, že není na rande vhodně vymóděný. Přece šel s Konrádem na pivo, a ne na rande, kruci! Vykoktal ze sebe omluvu.

Hned ji napadlo, že to na něj Konrád ušil.

Derek navzdory outfitu zabodoval. Byl vtipný, šarmantní a okouzlující, přesně tak, jak si to Konrád představoval.

Povídali si skoro tři hodiny.

Začalo se stmívat. Doprovodil ji k nadzemce a Veronika ho políbila na rozloučenou.

Na tvář.

Začali se vídat pravidelně. Veronice nevadilo, že má obrácený režim, protože sama měla čas jen o víkendech a občas těsně předtím, než musel do práce. Sama byla ráda, že si na to nestěžuje.

Ve svých šestadvaceti byla vdovou. Její manžel Francesco zastupoval nadnárodní řetězec se sportovním oblečením a často cestoval. Bohužel nasedl do jednoho z deseti letadel, které cyber-terroristé poslali na předměstí Paříže k zemi. Byla tehdy v sedmém měsíci.

Veronika bydlela v rodinném domku se svou matkou. Jmenovala se Betty. Předchozí přítel Julian ji nesnášel. Sice se k ní choval zdvořile, ale bylo vidět, že ji nemůže zkousnout. Betty měla zdravotní problémy. Trpěla psychickou poruchou a mírnou demencí. Měla i dobré dny. S tím, jak stárla demence nabírala na síle, takže jich bylo čím dál tím méně. Někdy vydržela celý den jen tak sedět u televize a být v klidu. Usmívala se a vypadala šťastně. Když měla špatnou náladu, hodně křičela. Hlavně na Veroniku. Uměla být zlá a neskutečně vulgární.

Bylo zvláštní, že na Dereka moc neshodila. Jediný, kdo byl zcela ušetřen výlevů, byl malý Antonio. Ten zase ignoroval Dereka. Nechtěl se sblížit, i když se Derek snažil.

Tak si užíval její přítomnost. Doposud spolu nespali. Občas si vyšli na večeri nebo jen tak na procházku. Občas zašli do kina. Drželi se za ruce, sem tam se políbili, ale nic víc. Derekovi vyhovovalo, že na něj netlačí.

Ne že by neměl chuť.

Držel se zpátky kvůli Dianě. Nějak si neuměl představit, že by po tom všem mohl mít sex. Veronika odjela na Vánoce k Francescovým rodičům do Modeny. Prarodiče se na vnuka prý moc těší, má to domluvené a doufá, že se na ni kvůli tomu nebude zlobit. Derekovi to bylo líto, ale chápal to. Veronika umístila matku na dva týdny do sanatoria. Nabídl se, že jí s Betty pomůže, ale ona nechtěla.

Strávil Vánoce u Konráda.

S Veronikou si volali každý den. Po dlouhé době si užil Vánoce, přestože mu chyběla. Najednou tu byly Velikonoce. Poprvé měl u ní zůstat přes víkend. Seděli u večere a Tony se Veroniky z ničeho nic zeptal, jestli má Dereka ráda. Viditelně ji to zaskočilo, a než stačila odpovédět, Betty se probrala z letargie.

Hodila lžící na zem a začala křičet.

Vydávala ze sebe skřeky a vzdychala. „Bude se šukat! Pořádně ji vojeď! Udělej jí to! Udělej jí to zezadu!“

Ječela jako pomínutá a nechtěla se uklidnit.

Veronika se jí snažila utišit. Pohladila ji po ruce. Někdy to zabralo, tentokrát ale ne. Betty ji vztekle odstrčila a začala štěkat.

Veronika dala obličej do dlaní.

Derek vstal, zvedl lžící, položil ji před Betty a pohladil ji po vlasech. „To bude dobré. Už je to v pořádku.“

Betty jako zázrakem zmlkla.

Stalo se něco, co nikdo nečekal. Tony slezl ze židle, přišel k

Derekovi a objal ho. Pak mu dal pusu a pohladil ho po vlasech. Potom se vysoukal na židli a pustil se do jídla, jako by se nechumelilo. Aniž by zvedl oči od talíře, znovu se zeptal: „Máš ráda Dereka, mamí?“

„Mám ho ráda.“

Stiskla Derekovi dlaň.

„Mám ho moc ráda.“

Dívali se s Betty na televizní soutěž a když skončila, Betty řekla, že chce spát. Tonny mezitím usnul v křesle. Derek ho vzal do náruče a odnesl ho nahoru do pokoje. Veronika zatím rozložila v obývacím pokoji sedačku. Když se vrátil dolů, právě zastrkovala prostěradlo za opěrák. Přišel k ní, aby jí pomohl, a přitom jak napínala prostěradlo, podíval se jí za výstřih.

Nebyl v tom úmysl, prostě se to stalo.

Pohled na krásně vytvarované ňadro ho však silně vzrušil. Veronika se na něj podívala, a když si všimla, že mu začíná být těсно v rozkroku, neubráníla se úsměvu. Dělal, že to nevidí a on zase, že si toho nevšimla.

Úplně cítil, jak se červená.

Přísahal by, že každou chvíli chytne jasným plamenem, a tak ho nenapadlo nic lepšího než poodstoupit za sedačku, aby to zakryl. To už mu srdce bušilo jako o závod. Vtom si vzpomněl, co udělal před dvěma dny.

Nebo spíš... jak si to udělal.

Vymodeloval si Veroniku ve virtual setu. Dokonce se mu podařilo trefit její hlas. Pár hodin předtím, když odcházal ze sexshopu s

posledním modelem umělé vagíny, pomyslel si, jestli to není za hranou.

No tak jsem to zkusil, no.

Nebylo to špatné. Rozhodně lepší než u klasického porna. Najednou se kvůli tomu začal cítit trapně.

Pnutí polevilo.

No sláva.

V ten moment se přistihl, že jí zase civí na řadra. Problém byl zpátky.

No výborně!

Veronice to k jejímu vlastnímu překvapení polichotilo. Také se bavila. Vždyť zrudnul jako rak! Chvilími měla co dělat, aby se nezačala smát. Hned si ale uvědomila, že by ho to mohlo ranit. To nechtěla. Začala ho vidět v jiném světle.

Je tak roztomilý, když se stydí.

Vlastně...

Vlastně co?

Vždyť je docela pohledný.

Sice bych si ho za normálních okolností asi nevybrala, ale...

Je docela sexy.

Nejen to.

Je hrozně fajn.

Sakra, takže proč vlastně ne?

Zastrčila cíp prostěradla a přistoupila blíž. Derekovi se z vůně jejího parfému zamotala hlava. Jako ve snách ji vzal za ruce a přitáhl ji k sobě. Udělala pohyb, jako by se chtěla odtáhnout, ale

pak proplekla prsty s jeho a těsně se k němu přitiskla.

„Tak, a je to tady,“ blesklo mu hlavou.

Něžně ji políbil a přivřel oči. Po očku se podíval, jestli je má zavřené.

Měla.

Nesměle pootevřel ústa a opatrně jí strčil jazyk do úst. V tu chvíli do ní vjel blesk. Začala ho vášnivě líbat a Derekovi se div nepodlomila kolena. Tohle ještě nezažil. Diana byla jeho první a také jediná. S ní to bylo plné citu a lásky.

Kdežto Veronika předvedla, jak vypadá živočišná vášeň.

Zatoužil po ní. Chtěl ji. Hned teď a tady. Přitiskl ji pevně a pohladil přes hýždě. Veronika se odtrhla.

Řekla „Ne,“ a jemně ho odstrčila.

To ho zmátlo. Už si začal připadat jako pitomec. Jenže ona se usmála a dala mu letmou pusu na rty.

„Promiň. Myslím jako ne tady. Pojd’.“

Vzala ho za ruku a odvedla ho do předsíně. Sáhla do kabátu na věšáku a vyndala z něj telefon. Pohledem na displej se ujistila, že Betty a Tonny spí.

„Pojedeme k tobě.“

Povzdechl.

„Děje se něco?“

„Ne. Vlastně, víš, já, no... Nemám to... tam tak hezký jako ty.“

Nechápala.

„Bydlím v dřevě. Doslova pod zemí.“

„Jo, to vím. Říkal si to. A to něčemu vadí?“

„Ne,“ hlesl odevzdaně.

„Tak jedeme.“

Objednal autobot. Do dvou minut stál před domem.

„Pirna, Waldstrasse, Bunkerhaus 10,“ zahlásil do interkomu a terminál nesouhlasně zapípal.

„Vaše předplatné končí za jedenáct minut. Jízda k cíli trvá o třináct minut déle. K prodloužení nemáte dostatek kreditu. Přejete si zaplatit hotově?“

„Co to sakra...?“

„Nech to,“ řekla a jemně odtáhla jeho mobil od čtečky a přiložila k ní svůj.

„Nechápu. Proč...?“

Dobře věděl, že poslední peníze padly za dnešní kino, ale nechtěl, aby věděla, že bude až do středy švorc.

„Promiň.“

Nejraději by se propadl do země.

„Nech to být, miláčku,“ řekla a pohladila ho. Takhle mu řekla poprvé.

Škoda, že si to budu pamatovat jen proto, že jsem taková socka.

„Předpokládaný čas dojezdu 22:42,“ řekl hlas v reproduktoru a

autobot se rozjel. Za necelou půlhodinku zastavili před budovou, co se jen stěží dala nazvat domem.

Podlouhlá, zelená krabice z betonu a s malými okny měla pět podlaží nahoru a tři dolů. Architekt se ani nesnažil zakrýt fakt, že to kdysi byly garáže pro automobily. Nájemníci v nadzemních patrech měli na rozdíl od něj minimálně jedno okno. Jenže tam stál nájem o pět stovek víc! Derek měl byt úplně dole, ve třetí bytové jednotce nalevo od výtahu. Vešli do tmy a on chvíli musel lovit kartu po kapsách. Dveře zajely s rachotem do stěny. Uvnitř bytu se rozsvítilo.

Veronika zvědavě nakoukla.

To je ale... psí bouda.

Boudička.

Vešli do místnosti obdélníkového půdorysu. Na druhý pohled to nebylo tak strašné. Představovala si to horší, jen ne tak strašně malé. Všechno bylo uzpůsobené tak, aby se do prostoru velikosti dvou garážových kójí vešlo co nejvíc. Hlavní místnost byla zároveň ložnicí, pracovním nebo tím, co bylo právě potřeba. Kuchyňský kout byl oddělený nízkým pultem. Toaleta se sprchou byla našťástí zvlášť.

Dveře bytu se s rachotem zavřely.

Po levé straně byla šedivá šatní skříň. Protější stěna byla čistě bílá. Verončin parfém okamžitě ovládl prostor. Dlouze ho políbila a přitáhla si ho k sobě.

„Víš, já... tohle... normálně... nedělám. Ne..., takhle. Ach...“

„Já... taky ne. Už... skoro čtyři... roky.“

„Nejsem na tom o... moc... líp,“ vzdechla.

„Víš... Já jsem... s tím... nepočítal. Nemám... ochranu.“

„Hlavně ne do mě.“

„Dám... si... pozor.“

Volnou rukou vzal za madlo skříně a rozkládací postel dosedla s bouchnutím na zem.

* * *

Leželi nazí, bylo jim horko a špatně se jim dýchalo. Veronika položila Derekovi hlavu na hruď a prsty čechrala jeho chloupky.

„Myslíš, že bych si mohla zapálit? Zvládne to tenhle prostor?“

Derek si uvědomil, že klimatizace neběží.

„Ty kouříš? To jsem nevěděl.“

„Výjimečně. Teď zrovna bych si jedno dala.“

„Klidně. Větrá to docela v pohodě. Občas si tady vařím.“

„Copak ty to umíš?“

„To myslíš vážně?“

„Vlastně já zapomněla. Promiň.“

„Copak ty špagety byly tak hrozný?“ zasmál se.

„Ne, byly skvělý.“

Otočila se k němu bokem.

„Vlastně mě napadá, jsme spolu šest měsíců a moc o sobě nevíme.“

“

„No vidíš, jak to letí.“

Veronika sáhla pro kabelku. Vylovila krabičku camelek a zapálila si. Derek se natáhl k nočnímu stolku pro ovladač a namířil s ním na stěnu.

Pokoj vyplnilo denní světlo a klimatizace naskočila.

„Co tam mám dát? Přírodu? Město? Moře?“

„Vodu. Tu mám ráda. Ale potichu, prosím.“

Pokojem se roznesla vůně ze směsice mořského vzduchu a cigaretového kouře.

„Můžu se zeptat?“

„Můžeš.“

„Proč sis se mnou tenkrát vyšla? Pravdu.“

Zamyslela se.

Julian, bývalý přítel a jediný chlap od chvíle, co jí zabili muže, byl jiný než Derek. S Tonnym se kamarádil. Možná proto, že byl ve věku, kdy se děti přátelí snadno. A kdyby k sobě měla být upřímná, začala si s ním i kvůli...

Peněžím.

Po smrti muže zůstala na všechno sama. Péče o matku jí brala sílu a také stála hodně peněz. Julian přišel ve správnou dobu. Potřebovala je.

No a co.

Pomáhal jí s hypotékou. Matčín důchod pokryl maximálně náklady na energie.

Protože ty zatracené léky, bez kterých se neobejde, nejsou zrovna zadarmo!

Pleny pro dospělé taky nejsou za hubičku.

Sakra!

Copak asi dělá, pomyslela si, ale okamžitě poslala vzpomínku na

bývalého pryč. To s Derekem to je... Je to jiné. Už od začátku. Líbí se jí.

To jo.

Ale...

Zaváhala, jestli má říct pravdu.

Protože, protože...

Nemyslela si, že by to mělo budoucnost.

Když ten Konrád pořád tak prudil!

Kdy už s ním půjdeš?

Mám to domluvit?

Tak řekni!

Je to fajn kluk, uvidíš.

Tak můžu tě s ním seznámit?

No jo, prosím tě.

Chtěla mít od něj pokoj. Kdyby to nebyl vzdálený příbuzný, sice hodně vzdálený, asi by ho poslala do háje. Tak tedy souhlasila. Rozhodnutá, že to po prvním, maximálně po druhém rande odpíská.

Vůbec nečekala, že se jí bude líbit.

Je tak chytrý.

Hodný.

Měl v sobě kouzlo, co ji přitahovalo. Tak to nechala plynout, sama zvědavá, jak to dopadne. Jasně, ví, že je na tom bídě, protože jí to Konrád řekl. Věděla, že byl ve vězení. No a z toho, co slyšela,

chovala k Derekovi spíš sympatie.

Každopádně se rozhodla, že s ním spát jen tak nebude.

To by mohlo všechno akorát tak pěkně zkomplikovat.

Jenže dneska večer se ukázal jako někdo, o koho by se mohla v budoucnu opřít.

Ach jo.

Kdybys aspoň nebyl tak chudej!

Pokrčila rameny.

„Líbil ses mi. Jsem sama. Já nevím. Možná proto, že mě Konrád pořád tak hrozně uháněl a já ho chtěla mít z krku.“

Zasmála se, potáhla z cigarety a pomalu vyfoukla kouř z plic.

„No, a tak jsem teda šla.“

„Jsi upřímná. Nevím, jestli mám být rád, nebo se urazit,“ zašklebil se a potom ji políbil.

„Chtěl jsi to tak, ne?“

„Jasně, že chtěl...“

Nedopověděl. Odstrčila ho, potáhla z cigarety, podržela to v sobě, pak mu vzala hlavu do dlaní a pomalinku vdechla kouř do jeho úst. Nezakuckal se, ale motala se mu hlava. Bylo to docela příjemné.

Opatrně vydechl kouř.

„Líbí?“

„Jo.“

„No a teď si dám to zdravější. Uvolni se.“

* * *

Derek našel Veroničin spouštěč. Její orgasmy mu navozovaly pocit vlastního uspokojení.

Pusť... tam... zvuk, prosím. Nechci se... poslouchat..., jak nemůžu popadnout... dech... ty... zvíře," zašeptala vyčerpaná a spokojená. Derek namířil ovladačem na stěnu a pokojem zašuměl příboj. Položili se na záda a nechali na sebe proudit čerstvý vzduch s vůní mořské soli.

„Chtěla bych něco vědět. Jestli nechceš, neodpovídej.“

„Ptej se.“

„Proč jsi byl ve vězení? Víím něco od Konráda, ale chtěla bych to slyšet i od tebe.“

„Ublížení na zdraví s trvalými následky. Praštil jsem jednoho pitomce. Umřela mi máma. Ne kvůli němu, ale řekl něco, co neměl. Blbá náhoda. Nevím, co to do mě vjelo. Násilí se mi vlastně hnusí. Díky bohu, že to nedopadlo hůř. Měl jsem takový vztek, že bych ho snad i zabil.“

„Ty věříš v Boha? Jsi věřící? Proto máš na krku ten medailonek?“

Otočila se na bok a usmála se. Derek udělal to samé.

„To je dárek. Ne, nejsem. Tedy, jak se to vezme. Když nad tím tak přemýšlím, možná věřím. Nejsem ale pánbíčkář. Nechodím do kostela. Já věřím... Věřím ve vesmír. V zákon akce a reakce. Klidně tomu říkej Bůh. Náboženstvím vlastně pohrdám. Vždyť se podívej, jak to všude vypadá. Za ty s prominutím sračky," lehl si zase na záda a naznačil rukou všeobjímající gesto, „může hlavně podělaný náboženství.“

Přikývla.

„A co ty? Věříš?“

Zavrtěla hlavou a pak si zapálila další.

„Ne, tak docela,“ vypustila kouř našpulenými rty. „Já vlastně nevím. Máma je věřící. Tedy byla. Co se to zhoršilo, neviděla jsem ji se modlit. Už asi pět let. Rozhodně nevěřím v moudrého starce s vousy a bílým hábitem, co je schopný dopustit, aby se děly takový nespravedlnosti. Můžu říct, kdyby fakt existoval a já měla tu možnost, vzala bych ho po hlavě tyčí,“ rozohnila se.

Pak se zasmála vlastní představivosti.

„No, ty se nezdáš.“

Políbil ji na bradavku.

„Pokračuj...“ vzdechla tiše.

* * *

„Víš, přemýšlela jsem.“

„A o čem?“

„Jak dlouho ještě budeš splácet dluhy?“

„Ještě tři roky. Proč?“

„Kolik?“

„Z hlavy ti to neřeknu, ale zaplatil jsem dost. Částka není pevně daná. Čtyřicet procent z mého platu. Taková byla dohoda. Jinak bych si to musel odsedět všechno. Čím větší peníze mám, tím víc jich ten parchant dostane. Po dobu deseti let. Třikrát nezaplatím a mažu zpátky do báně.“

„Do báně?“

„Basy. Vězení. Kriminálu. Vězeňský žargon. Jak jistě chápeš, není lehké se ho zbavit. Zvláště pro mě, protřelého kriminálního. Občas zapomínám, že bych se měl vyjadřovat kultivovaně a nemluvit

jako lůza. Dva roky vězení mě, zdá se, poznamenaly. Omlouvám se. Dovolíte, slečno?"

Vzal jí cigaretu, dal si práška a rozkašlal se.

„Nech toho, ty pako. Když už, tak paní. Prosím.“

Jemně ho kousla do horního rtu. Pochopil to jako výzvu pro další kolo, ale zarazila ho.

„Vážně deset let? To je ale docela tvrděj trest!“

„Je. Můj skvělejš, promiň, skvělý, podělaný právník a taky moje, tedy má, blbost. Na druhou stranu, další dva roky bych tam nedal.“

„Bylo to hodně zlý?“

„Jak se to vezme. Když se do ničeho nepleteš a staráš se o sebe, nemusí si tě nikdo všimnout. Ale když si tě někdo všimne, máš problém. Pokud nejsi pod ochranou.“

„A tebe si někdo všiml?“

„Bohužel.“

„Znásilnili tě? Ježíš, promiň! Beru to zpátky.“

„Ne. Nejde o tohle. Jeden mukul po mně chtěl, abych dělal kurýra. Byl jsem ve smíšeném lágru pro lehký až středně těžký zločince. Jako prvně trestaný jsem měl volnější režim a tím pádem přístup do všech bloků. Navíc jsem měl na starosti knihovnu, takže si mě bachaři tak moc nevšímalí. Vězení je zvláštní svět. Sám pro sebe. Řídí se vlastními pravidly. Já jsem se tam ztratil.“

„Dá se to nějak odmítnout?“

„S mojí postavou těžko. Pokud tam nikoho nemáš, tak jsi, jak se říká, nahranej. Měl bych sice výhody, ale kdyby mě drapli, mohl bych dostat, opět vězeňským žargonem, desítku z vejkopu. A někoho nabonzovat je ta největší kravina, co můžeš v kriminálu udělat. Naštěstí jsem se s někým tak trochu kamarádil. Nebýt jeho, tak nevím. Nechci o tom mluvit. Někdy jindy, nevdí?“

„V pohodě. Jak jsem řekla, přemýšlela jsem. Mohla bych ti

pomocť.“

Políbil ji.

„To je od tebe hezké, ale nevím, jak bys mi mohla pomocť. I kdybych věděl, nepřijal bych to. Promiň.“

„Nejde o peníze. Ráda bych ti pomohla. Co kdyby ses ke mně nastěhoval?“

Tak tuhle nabídku nečekal.

„To myslíš jako vážně?“

„Copak ti to nedává smysl?“

„Já nevím. Možná jo, ale...“

„Ale?“

„Jsi si jistá? Je to docela velký krok.“

„Ne. Je to jen další krok. Promysli to. Podívej, není to nabídka k sňatku,“ ušklíbła se a posadila se, aby si navlékla kalhotky.

Zápasila s podprsenkou.

„Zapni mi to. Chci ti pomocť. V takový díře bys neměl žít. Víš, mám tě moc ráda, a tak jsem si řekla, proč to spolu nezkusit. Myslím, že nám to může klapat. Není čas ztrácet čas. Život je zatraceně krátkej.“

„To jsem někde slyšel. Můžu se zeptat?“

„Samozřejmě. A neptej se pořád, jestli se můžeš ptát.“

„Kde jsi byla tak dlouho?“

Vrátili se k Veronice domů.

Cestou se mu pochlubila, že ji brzy povýší. Udělají z ní vedoucí úseku. Polepší si a bude si moci dovolit ošetřovatelku. Na víkendy. Tím pádem bude mít na sebe, na Tonnyho a na něj víc času. No není to skvělé? Taky si koupí výkonnější solární panely,

nechá opravit střechu a konečně koupí pořádný kotel.

Dlouho se nerozmýšlel.

Už delší dobu měl pocit, že ji miluje. Jen se to bál sám sobě přiznat. Tonnyho má rád. Betty? Ta se dá zvládnout. Domluvili se, že se nastěhuje v květnu. Nebo spíš v červnu.

Prostě hned, jak to půjde.

Mezitím se Veronika rozkouká na nové pozici, přestaví ložnici a udělá pokoj pro Tonnyho. Všechno bude jen lepší.

Uplynulo pár dní.

Derek si uvědomil, že měsíc si nevezl léky a nemá noční můry.

Krásně jim to vycházelo.

Kapitola třetí: Jako červená nit

Nula-jedna

Práce hlídače robotů nebyla složitá ani fyzicky namáhavá, ale o to víc náročná na psychiku.

První měsíce se Derek choval k robotům jako k živým bytostem, protože měli na rozdíl od běžných mechanických sluhů humanoidní tvary. Po měsících neměnných odpovědí je z čirého zoufalství začal ponižovat. Uděloval jim nesmyslné úkoly a bavil se jejich marnou snahou je splnit.

Pak ho to přestalo bavit.

Byli svým způsobem elegantní, ale zrození pouze pro práci a nic víc. Skelety ze slitiny titanu měli schované pod karbonovými plášti lakovanými do neutrální šedé až bílé. Na výšku měřili rovné dva metry a vzdáleně připomínali figuríny používané kdysi v automobilovém průmyslu.

Tvarem hlavy se zase víc podobali speciálním jednotkám v taktických přilbách.

Jen místo automatických zbraní měli v ruce maximálně tak koště a hadr. Prostorové senzory měli umístěné tam, kde mají lidé oči. Byly však mnohem větší a slícované s pláštěm hlavy tak dokonale, že se zdálo, že jsou z jednoho kusu. Paže a chápavé prsty měli ohebné do všech směrů. Pod koleny se skrývala kolečka, díky kterým mohli roboti vyvinout až čtyřicetkilometrovou rychlost. Na jedno nabití zvládli pracovat celý týden. Uměli odpovídat na jednoduché otázky, byli víceméně samostatní a výborně dělali to, k čemu byli stvořeni.

Uklízet.